

Arrest

nr. 135 801 van 30 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN, loco advocaat P.-J. STAELENS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 januari 2012 en heeft zich op 20 oktober 2014 voor de tweede maal vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2014 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 november 2014.

1.3. Op 28 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van de Chohan kaste te zijn, afkomstig uit het dorp Pindi-kot, gelegen in de provincie Punjab, Pakistan. U woonde er samen met uw familie en uw echtgenote. U bent, net als uw ouders, sjiit. Uw vader organiseerde jaarlijks een religieuze bijeenkomst (majlis) in het dorp op de 10e Muharram. U hielp hem hierbij. Aanhangers van Ihle Hadees en Sipah-e-Sahaba, andere strekkingen binnen de Islam, waren hier niet mee opgezet. Ze zeiden dat jullie geloof een leugen was en eisten dat jullie de majlis niet zouden organiseren. Daarbij werden ook bedreigingen geuit. Op 28 november 2011 organiseerden jullie opnieuw een majlis. Tijdens de bijeenkomst arriveerden vijf onbekende mannen in een auto en openden het vuur. Drie of vier mensen raakten gewond. Volgens u zaten M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...) achter deze aanslag. Zij hebben veel macht in het dorp en hebben bovendien ook banden met Sipah-e-Sahaba. De politie is na de aanslag ter plaatse gekomen; u ging naar huis. Thuis zei uw vader tegen u dat men u niet met rust zou laten en dat u moest vluchten. U vertrok dezelfde avond nog naar Karachi, waar u twee dagen later aankwam. In Karachi had u nog telefonisch contact met uw vader. Hij vertelde u niets over de situatie in het dorp maar zei u enkel dat u naar de smokkelaar moest luisteren. Na een verblijf van één à twee dagen in Karachi verliet u Pakistan. In een container, vervoerd door een vrachtwagen, werd u naar Griekenland gebracht. Vanuit Griekenland werd u met een speedboot naar Italië gebracht, van waaruit u verder reisde naar België, waar u aankwam op 12 januari 2012. Op 16 januari 2014 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Het Commissariaat-generaal nam inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 28 maart 2013 omdat u niet was ingegaan op de oproeping voor het gehoor dat voorzien was op 6 maart 2013. Op 18 april 2013 werd er aan u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en op 12 december 2013 een inreisverbod, geldig voor drie jaar. Op 8 september 2014 werd u, met het oog op uw verwijdering van het grondgebied, overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. De repatriëring voorzien op 16 oktober 2014 mislukte omdat u weigerde mee te werken op de luchthaven. U vroeg een tweede maal asiel aan op 20 oktober 2014. Deze aanvraag werd op formele gronden in overweging genomen op 30 oktober 2014.

U verklaart nog steeds niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omwille van de problemen waarvoor u destijds gevlucht bent. Meer bepaald werden er tegen u twee klachten ingediend door M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...). In de eerste klacht wordt u ervan beschuldigd zelf verantwoordelijk te zijn voor de schietpartij op 28 november 2011; in de tweede wordt u beschuldigd van te hebben geschoten op een betoging van sjiieten in de stad Bhera in het voorjaar van 2014. Ten gevolge van deze klachten wordt u gezocht door de politie.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: faxkopies van twee First Information Reports en twee arrestatiebevelen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat Sjiieten in Pakistan te maken kunnen krijgen met bedreigingen en geweld vanwege extremistische soennitische militante organisaties. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Sjiieten in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Sjiit te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Sjiieten "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Sjiitische gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt na een schietpartij op een bijeenkomst van sjiitische moslims op 28 november 2011. U had uw vader geholpen bij de organisatie van deze bijeenkomst. Nadien zouden de personen die volgens u verantwoordelijk zijn voor de aanslag

twee klachten tegen u hebben ingediend: een eerste waarin ze u er van beschuldigen zelf verantwoordelijk te zijn voor de schietpartij op 28 november 2011 en een tweede waarin ze u er van beschuldigen te hebben geschoten op een betoging van sjiïeten in de stad Bhera in het voorjaar van 2014. Ten gevolge van deze klachten wordt u gezocht door de politie. (CGVS d.d.07/11/2014, p.7-8, 14-15, 24-25)

Er dient echter te worden besloten dat u de door u verklaarde vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk maakt.

Vooreerst werd in uw verklaringen aangaande het First Information Report (hierna 'FIR') die eerst zou zijn opgesteld (naar aanleiding van de beschieting van de majlis op 28 november 2011) een ernstige inconsistentie vastgesteld. Zo verklaarde u aanvankelijk uitdrukkelijk dat u van het bestaan van deze FIR op de hoogte was voor uw vlucht uit Pakistan. (CGVS, p.7) Later stelde u dan weer dat u op het moment dat u uit uw dorp vertrok, nog niet op de hoogte was van deze FIR. Ook uw vader, de enige met wie u voor uw vertrek uit Pakistan nog contact had, had in een telefoongesprek met u toen u in Karachi verbleef, evenmin verteld wat er na uw vertrek daar nog was gebeurd. (CGVS, p.20) Gevraagd of dit dan betekende dat u voor uw vlucht niet op de hoogte was van het bestaan van deze (eerste) FIR, antwoordde u bevestigend. (CGVS, p.21) Dit is evenwel volledig in tegenstrijd met uw aanvankelijke verklaringen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat u niet op de hoogte was van het bestaan van de FIR op het moment van uw vlucht. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

In samenhang hiermee werd nog een tweede inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen vastgesteld. U hield vol dat u het bestaan van deze eerste FIR pas vernam nadat u in België asiel had aangevraagd. Uw vriend zou u dit verteld hebben in 2012, na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielprocedure (dat plaatsvond op 22 februari 2012). U bevestigde daarna nogmaals dat u pas vernam dat u door de politie gezocht werd na dit interview. Niemand zou u hierover verteld hebben voor uw vertrek (uit Pakistan). (CGVS, p.22, 24) Echter, reeds tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielprocedure had u verteld dat M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...) – de personen die u zouden viseren – een klacht ingediend hadden tegen uw vader waarin hij beschuldigd werd van de schietpartij; en dat de politie op zoek was naar jullie. (vragenlijst CGVS 1e AP, rubriek 3.5) Op geen enkel moment hebt u voor het Commissariaat-generaal melding gemaakt van een klacht die enkel tegen uw vader gericht zou zijn, u sprak enkel over klachten die tegen u, uw vader en uw broer samen gericht waren. (CGVS, p.7, 8) Toen u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd hoe u, gelet op de eerder aangehaalde verklaringen, dan ten tijde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op de hoogte kon zijn geweest van een klacht tegen uw vader, ontkende u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS, p.24) Het louter ontkennen van uw aanvankelijke verklaringen – dewelke u destijds na voorlezing hebt ondertekend ter goedkeuring (vragenlijst CGVS, p.4) – heft de inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen evenwel niet op.

Voorts dient te worden vastgesteld dat enkele van uw verklaringen aangaande deze eerste FIR niet overeenkomen met de inhoud ervan. Zo verklaarde u dat er twee klagers waren, met name M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...) er, beiden inwoners van uw dorp (CGVS, p.7); en dat de klacht gericht was tegen uw vader, uw broer en uzelf (CGVS p.7). Geen van deze zaken komt echter overeen met het document. Daarin valt immers te lezen dat er slechts één klager was, met name een zekere M.(...) S.(...), zoon van M.(...) k.(...); dat hij woonachtig is in De Jhagi, gelegen in de streek van Faisalabad – uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Faisalabad op ruime afstand ligt van Bhera, de stad in de buurt van uw dorp (CGVS, p.8); en dat de klacht melding maakt van meer dan drie mensen die geschoten zouden hebben. Uw vader (H.(...) B.(...) A.(...)) en broer (Y.(...) A.(...)) worden bovendien niet genoemd als daders. Uw gebrekkige kennis van elementaire gegevens van deze FIR doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde ervan maar ook aan de geloofwaardigheid van uw asielerlaas, daar deze FIR hierin een belangrijke rol speelt.

Daarnaast werd ook er een inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen aangaande de meest recente FIR die u hebt neergelegd. Aanvankelijk verklaarde u niet te weten uit welk jaar deze FIR dateerde. U gaf aan dat dit vermeldt staat op het document maar kon het jaartal zelf niet geven. (CGVS, p.6) Even later gaf u aan dat u evenmin kon zeggen wanneer het incident waarop de FIR betrekking heeft – u zou beschuldigd zijn van het beschieten van een bijeenkomst in Bhera (CGVS, p.8) – plaatsvond. (CGVS, p.8) Later verklaarde u plots dat het incident waarop deze FIR betrekking heeft, plaatsvond ongeveer zes maanden voor het gehoor (i.e. eind april, begin mei 2014) en dat deze bijeenkomst plaatsvond naar

aanleiding van Muharram. (CGVS, p.25) Deze verklaringen vallen bezwaarlijk te rijmen met uw aanvankelijke onwetendheid. Bovendien zijn uw laatste verklaringen nog steeds tegenstrijdig met de inhoud van de betreffende FIR. Deze is immers gedateerd op 14 november 2013, en heeft betrekking op een incident dat dezelfde dag plaatsvond. Ook op een andere punt waren uw verklaringen tegenstrijdig met de inhoud. U verklaarde immers dat de klacht, waarvan de FIR een neerslag vormt, werd ingediend door dezelfde personen als de eerste FIR. (CGVS, p.8) Dit klopt echter niet. De klacht werd immers ingediend door één persoon, genaamd Khalid Mahmood, zoon van Mohammad Sadiq. Dit is niet dezelfde klager als deze vermeld op de eerste FIR. (supra)

Verder werden er enkele tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen aangaande het incident op 28 november 2011.

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er drie à vier gewonden vielen maar u wist niet of er doden te betreuren waren. (CGVS, p.16, 17) In het kader van uw eerste asielaanvraag had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaard dat er twee à drie mensen omkwamen. (CGVS vragenlijst 1e AP, rubriek 3.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat het leek alsof deze personen dood waren toen ze werden meegenomen door de ambulance. (CGVS, p.29) Dit kan echter bezwaarlijk volstaan als verklaring. Het feit dat zij dood leken verklaart niet waarom u precies zou aangeven dat de ambulance de gewonden had meegenomen (CGVS, p.16).

Ook aangaande de daders waren uw verklaringen tegenstrijdig. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...) weliswaar verantwoordelijk waren voor de aanval maar dat zij niet aanwezig waren op het moment dat er geschoten werd. U voegde eraan toe dat u geen van de schutters herkende. (CGVS, p.17, 20) Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u in het kader van uw eerste aanvraag echter verklaard dat M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...) het vuur hadden geopend op de bijeenkomst en dat zij hierbij bedreigingen hadden geuit aan jullie adres. (CGVS vragenlijst 1e AP, rubriek 3.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u het zich niet meer herinnert. (CGVS, p.29) Ook dit kan bezwaarlijk volstaan als verklaring. Het betreft hier een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas waarbij u zelf aanwezig zou zijn geweest, zodat verwacht mag worden dat deze in uw geheugen gegrift staat. Bovendien hebt u, toen u gevraagd werd of u bij de schietpartij deze personen gezien had, dit uitdrukkelijk ontkend en niet te kennen gegeven dat u het zich niet herinnerde. U ging zelfs verder en stelde dat de daders geen dorpsgenoten waren (CGVS, p.20) - M.(...) S.(...) en M.(...) Z.(...) waren dit volgens u wel (CGVS, p.7). De tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat de door jullie georganiseerde majlis zou plaatsgevonden hebben op de tiende Muharram (de tiende dag van de maand Muharram, de eerste maand van de islamitische kalender). (CGVS, p.15) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat op deze dag de sjieten Ashura vieren. Echter, in 2011 werd Ashura in Pakistan gevierd op 5 en 6 december. In 2012, 2013 en 2014 werd Ashura gevierd in november. Deze vaststelling is dan ook in tegenspraak met uw verklaring als zou de bijeenkomst die door jullie georganiseerd werd op de tiende Muharram in 2011 plaatsgevonden hebben op 28 november.

De voormelde tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name het incident dat de aanleiding zou hebben gevormd voor uw vertrek uit Pakistan en de FIR's – waarmee u tracht aan te tonen dat er (valse) klachten ingediend werden tegen u door jullie tegenstanders, en dat de politie naar u op zoek is. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor ernstig ondermijnd.

Wat betreft de door u neergelegde documenten – twee FIR's en bijhorende arrestatiebevelen – dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben en de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet kunnen herstellen. Bovendien betreft het hier slechts faxkopieën, zodat de authenticiteit van de documenten en hun inhoud niet nagegaan kan worden. Dit doet afbreuk aan de bewijswaarde van de documenten. Er dient bovendien te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald

attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van de door u neergelegde documenten dan ook zeer beperkt te noemen. De bewijswaarde van de FIR's wordt verder (ernstig) ondermijnd door de vaststelling van tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen aangaande deze documenten.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat er ook in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de door u gevolgde reisweg tegenstrijdigheden vastgesteld werden. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u vanuit Pakistan via Iran en Turkije naar Griekenland was gereisd met een wagen. (DVZ 1ste AP, Verklaring, rubriek 35) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag dan weer dat u vanuit Pakistan in een container, die over land vervoerd werd, naar Griekenland gebracht werd. U kon niet zeggen via welke landen u naar Griekenland was gereisd. (CGVS, p.11-12) Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelde u plots dat u niet meer wist hoe u naar Griekenland gereisd bent. (CGVS, p.13-14) Dit kan bezwaarlijk volstaan ter verklaring van de manifeste tegenstrijdigheid. Immers, voordat u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid had u nergens aangegeven dat u zich de door u gevolgde reisweg niet meer zou herinneren. De tegenstrijdigheid blijft dan ook bestaan.

Deze vaststelling doet ernstige vermoedens rijzen dat u informatie aangaande uw werkelijke reis naar België, zoals bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit Pakistan vertrokken bent, verborgen houdt. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor verder in het gedrang.

Ten slotte wordt nog opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Aan een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van

hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Het CGVS is van mening dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat zij de vervolgingsfeiten niet aannemelijk zou hebben gemaakt. Allereerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Verzoekende partij heeft de Pakistaanse nationaliteit en is sjiïet. Verwerende partij betwist eveneens de precaire situatie voor Sjiïeten in Pakistan niet vanwege bedreigingen en geweld veroorzaakt door extremistische soennitische militaire organisaties. Echter, verwerende partij is van mening dat – wat de individuele situatie van verzoekende partij betreft – niet besloten kan worden tot de erkenning van de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, omdat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekende partij.

Het CGVS stelt het volgende in haar beslissing (...)

Volgens verwerende partij zou er aldus een ‘ernstige inconsistentie’ zijn in de verklaringen van verzoekende partij aangaande het First Information Report. Van enige inconsistentie is er echter geen sprake. Als het gehoorverslag erop wordt nagelezen, blijkt duidelijk dat verzoekende partij verklaarde dat zij zeker was dat

zij actie gingen ondernemen.

(...)

Verzoekende partij wist aldus niet dat er een FIR was, maar ging er met een grote zekerheid vanuit dat er actie ging ondernomen worden tegen haar, gezien alles wat zich voorafgaandelijk had afgespeeld. Zij bevestigde dit even verder in het gehoor: (...)

Verzoekende partij ziet dan ook niet in waarom dit een ernstige inconsistentie zou vormen die het gehele asielrelaas van verzoekende partij op de helling zet.

Vervolgens stelt verwerende partij: (...)

Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet. Allereerst verwijst verwerende partij naar verklaringen dat verzoekende partij zou hebben afgelegd tijdens het DVZ-interview die niet stroken met haar verklaringen tijdens het CGVS gehoor. De raadsman van verzoekende partij heeft het administratief dossier opgevraagd en kreeg 2 documenten opgestuurd (een van 126 pagina's over de algemene situatie in Pakistan en een document van 82 pagina's met de bestreden beslissing, het gehoorverslag, de schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag en een kopie van de neergelegde documenten van verzoekende partij). Nergens in het administratief dossier kon het DVZ-interview van verzoekende partij worden teruggevonden. Nochtans vormt dit een belangrijk onderdeel van de beslissing en een grond voor weigering van de vluchtelingen en subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij.

Indien een dergelijk belangrijk stuk simpelweg niet gevoegd wordt in het administratief dossier of achtergehouden wordt is het onmogelijk voor verzoekende partij om een geïnformeerd verweer te kunnen voeren, laat staan de bestreden beslissing in rechte en in feite te begrijpen. Wat er ook van zij, verzoekende partij heeft klaar en duidelijk verklaard dat zij pas nadat zij in België was op de hoogte werd gesteld van het FIR tegen haar en dan pas vroeg aan haar vriend om deze op te sturen als bewijs van haar asielrelaas (p. 22-24 CGVS gehoor).

(...)

De verklaringen van verzoekende partij zijn klaar en duidelijk en nergens valt een inconsistentie of een tegenstrijdigheid te bespeuren, in tegenstellingen tot wat verwerende partij beweert.

Aangaande de inhoud van de FIR's stelt verwerende partij het volgende: (...)

Verzoekende partij wenst op te merken dat de FIR's tegen haar werden ingediend toen zij reeds in België was en dat zij alle info verkreeg via haar vriend in Pakistan. Hij had gehoord dat er 2 mensen een klacht hadden ingediend en dat het tegen verzoekende partij, haar broer en haar vader was gericht. Het feit dat de

klacht zou zijn ingediend door 1 persoon en dat het tegen meer dan 3 personen zou zijn gericht doet geen afbreuk aan het asielrelaas en vrees voor vervolging van verzoekende partij. Zij was immers niet in Pakistan ten tijde van de aanklacht en kwam alles via via te weten. Het is dus niet verwonderlijk dat verzoekende partij niet van alle details op de hoogte is.

Ook wat betreft de verklaringen van verzoekende partij aangaande het incident op 28 november 2011 meent verwerende partij enkele tegenstrijdigheden vast te stellen: (...)

Verzoekende partij kan hier kort over zijn. Zij blijft volharden in hetgeen zij heeft uiteengezet tijdens het gehoor op 7 november 2014. Verwerende partij verwijst ook hier naar vermeende verklaringen die verzoekende partij zou hebben afgelegd tijdens het DVZ-interview bij haar eerste asielaanvraag. Deze documenten zijn echter nergens te bespeuren in het administratief dossier en kunnen niet geraadpleegd worden door verzoekende partij, waardoor zij niet in staat is om een degelijk verweer te formuleren. Deze vermeende tegenstellingen kunnen dan ook niet verweten worden aan verzoekende partij, laat staat een grond vormen voor de weigering van haar asielaanvraag.

Verwerende partij hecht ook geen belang aan de neergelegde stukken van verzoekende partij gezien corruptie veelvuldig voorkomt in haar land. Ook de reisweg wordt in twijfel getrokken en tegen verzoekende partij gebruikt ook de asielaanvraag af te wijzen.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij zich er zeer gemakkelijk vanaf maakt door zich te schuilen achter algemene beweringen en te besluiten dat – gezien corruptie veel voorkomt in het land van herkomst van verzoekende partij – dit ook wel het geval zal zijn voor verzoekende partij. Van een individueel onderzoek naar de stukken neergelegd door verzoekende partij is er geen sprake, noch stelt verzoekende partij dat de stukken van verzoekende partij vervalst kunnen zijn. Zij gaat hier zondermeer van uit en besluit dat deze wel vals zullen zijn. Er mag niet uit het oog worden verloren dat hier het leven van verzoekende partij op het leven staat. Verzoekende partij meent dan ook dat een en grondiger onderzoek alvorens deze documenten zondermeer af te wijzen als vals geen overbodige luxe is. Verzoekende partij is van mening dat het kennelijk onredelijk is dat verwerende partij deze documenten niet verder onderzoekt.

Verzoekende partij vraagt dan ook minstens de vernietiging van de thans bestreden beslissing. Ook wat de gevolgde reisroute betreft, wenst verzoekende partij op te merken dat zij in 2012 naar België is gereisd en dat het niet verwonderlijk is dat zij zich enkele details niet meer herinnert. Bovendien leest verzoekende partij geen enkele tegenstrijdigheid in haar verklaringen, noch in de bestreden beslissing: (...)

De verklaringen van verzoekende partij zijn identiek: zij is vanuit Pakistan met een wagen (container die over land vervoerd werd) naar Griekenland gereisd. Tijdens haar tweede asielaanvraag heeft zij eerlijk aangegeven niet meer te herinneren welke landen zij precies gepasseerd zijn, daar waar zij dit wel nog wist in 2012, omdat het nog vers in het geheugen zat.

De vermeende tegenstellingen en contradicties werden hierboven uitvoerig weerlegd. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij zouden voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE: (...)

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State: (...)

Zoals reeds hierboven beschreven, kan het niet verweten worden aan verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op een aantal vragen niet een exact antwoord kan geven. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas. Ongeacht de zogenaamde contradicties die niet tegen de verzoekende partij kunnen gebruikt worden waardoor de bewering van de verwerende partij die de beslissing staft niet klopt.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De verwerende is van mening dat verzoekende partij ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus: (...)

Verzoekende partij is sjiit en afkomstig uit Punjab. Verwerende partij stelt zelf in haar bestreden beslissing dat de situatie in Punjab verontrustend en zorgwekkend is en dat het gebied nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Er is met andere woorden een reëel gevaar voor het leven van verzoekende partij, en gevaar voor foltering en onmenselijk en vernederende behandeling mits terugkeer naar Pakistan. Het feit dat het geweld beduidend minder zou zijn dan in het noordenwesten van Pakistan. Verzoekende partij begrijpt niet hoe dit een motivering kan vormen om te stellen dat verzoekende partij geen nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het feit dat het in het noordwesten beduidend erger zou zijn, houdt niet in dat het gerechtvaardigd is om verzoekende partij te sturen naar een gebied waarvan verwerende partij zelf vindt ‘verontrustend en zorgwekkend’ te zijn. Dat het in het noordwesten nog erger zou zijn dan in Punjab, toont des te meer aan dat het geweld wijdverspreid is en verzoekende partij nergens in haar land bescherming kan genieten als Sjiit.

Ook in het COI-verslag van 18 februari 2014, dat door verwerende partij bij het administratief dossier werd gevoegd, valt te lezen dat er een radicalisering van de bevolking aan de gang is en dat er nog steeds terreuraanslagen gepleegd worden. In 2013 alleen kwamen bijna 50 mensen om omwille van terreuraanslagen en etno-politiek geweld (p. 11). II.2.3. Ook uit het Subject Related Briefing van 12 december 2012 (gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat er een toename is ten aanzien van sjiitische minderheden in Pakistan (p. 8-11): (...)

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij zeer snel en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van het asielaanvraag van verzoekende partij. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 november 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of er een afdoende verklaring voor geven. Uit de lezing

van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en gekunstelde post factum- verklaringen, en het tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure(s) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Verzoeker volhardt thans in zijn verzoekschrift in zijn stelling dat hij pas na zijn vlucht uit zijn land van herkomst van het bestaan van de eerste FIR afwist. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, die hij in zijn verzoekschrift zelf citeert, blijkt nochtans dat hij de vraag van de commissaris-generaal of hij van het bestaan van die 1e FIR afwist voor hij vluchtte uitdrukkelijk bevestigend beantwoordde als volgt: *“Ja, dat klopt. Voor mijn vlucht werden al dreigementen geuit en de politie was er al bij betrokken. Dus ik wist dat ze zeker een actie gingen ondernemen.”* (gehoorverslag CGVS 7 november 2014, p. 7). Verzoekers verklaring aan de commissaris-generaal dat er voor zijn vlucht al dreigementen werden geuit en de politie er al bij betrokken was waardoor hij zeker wist dat ze een actie gingen ondernemen, valt hoe dan ook moeilijk te rijmen met zijn verklaringen nadien tijdens datzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij pas in België (door een gesprek met een vriend nog na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken) voor het eerst vernam dat er door de politie actie tegen hem werd ondernomen en hij door hen werd gezocht.

Verzoekers selectieve lezing en interpretatie van zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal heft, net als het door hem louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten, de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden en incoherenties niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, zoals verzoeker lijkt voor te houden, maar op feiten die de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In de mate verzoeker stelt dat het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag nergens in het administratief dossier kan worden teruggevonden, dient de Raad vast te stellen dat dit argument feitelijke grondslag mist (administratief dossier stuk 15, vragenlijst DVZ 22 februari 2012). Indien verzoekers raadsman, die het Commissariaat-generaal verzocht heeft de stukken naar aanleiding van de tweede asielaanvraag op te sturen, van oordeel was dat een bepaald stuk ontbrak om met kennis van zaken zijn verweer te voeren, kan aangenomen worden dat hij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk om dit stuk zou hebben verzocht.

Hoe dan ook, verzoekers argumentatie in het verzoekschrift (p. 16) dat *“de FIR’s tegen haar werden ingediend toen zij reeds in België was en dat zij alle info verkreeg via haar vriend in Pakistan”* vermag, net als zijn betoog dat *“zij (...) immers niet in Pakistan (was) ten tijde van de aanklacht en (...) alles via via te weten (kwam)”*, zijn vastgestelde onwetendheid omtrent die betreffende FIR’s en zijn met de inhoud van die betreffende stukken vastgestelde incoherente en tegenstrijdige verklaringen geenszins te verklaren of te rechtvaardigen. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees voor zijn leven aanbrengt, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Van verzoeker kon en mocht dan ook redelijkerwijze worden verwacht zich, alvorens de FIR’s neer te leggen, uitgebreid, gedetailleerd en nauwgezet te informeren omtrent de inhoud van deze door hem aangebrachte stavingsstukken, hetgeen hij klaarblijkelijk echter, getuige hiervan zijn met de inhoud van die betreffende stukken manifest incoherente en tegenstrijdige verklaringen, heeft nagelaten te doen. Dit wijst op een manifest gebrek aan interesse in zijn hoofdzaak in zijn verklaarde vervolgingsproblemen, welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt.

Verzoekers huidige kritiek dat *“van een individueel onderzoek naar de stukken neergelegd door verzoekende partij (...) geen sprake”* is, mist feitelijke grondslag, zo blijkt in de eerste plaats uit de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn aan de inhoud van die betreffende documenten.

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op (i) de vaststelling dat het gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopieën betreft, (ii) de vastgestelde incoherente en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker omtrent de inhoud ervan, en (iii) gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie en (ver)vals(t)e documenten vaak voorkomen in Pakistan, kan er geen objectieve bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

2.4. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van dien aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

2.5. Een verwijzing naar (de als bijlage aan het dossier gevoegde informatie omtrent) de algemene situatie van de sjitische minderheid in Pakistan, zoals verzoeker *in casu* doet, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Dergelijke verwijzing volstaat, zoals wordt bevestigd door de UNHCR in haar "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van 14 mei 2012, immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke. Het behoren tot een bepaalde groep wijst er immers niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS